

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Petrem Sedlákem ve věci

žalobce: A. Z. (X), nar. X
st. příslušnost X
trvale bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Jiřím Tašlem,
sídlem Jezuitská 582/17, 602 00 Brno

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra
sídlem Nad Štolou 3, 17 034 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2024, č. j. OAM-836/ZA-ZA11-ZA01-2024,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 8. 7. 2024, č. j. OAM-836/ZA-ZA11-ZA01-2024, **se ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 10 200 Kč k rukám Mgr. Jiřího Tašla, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Příběh žalobce dle žalovaného nesvědčí o tom, že by existovaly důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle zákona o azylu.

II. Vyjádření účastníků

2. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce žalobu, ve které nerozporoval závěr žalovaného, že nemá právo na azyl ani na humanitární azyl. Nesouhlasil ale se závěrem, že nemá v ČR nárok ani na udělení doplňkové ochrany. Nepopírá, že mu nehrozí ani trest smrti ani poprava, ale hrozí mu předvolání k vojenskému výcviku a vstup do armády. Jelikož jeho otec slouží v ruské armádě, má zcela důvodnou obavu, že by byl při výcviku a případném zařazení do armádních jednotek podroben nelidskému a ponižujícímu zacházení ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. K tomu odkázal na opakované výhrůžky, které uvedl již ve správním řízení. K tomu doložil pasy rodičů s tím, že jeho matce zabránily moldavské úřady v návratu z Ruska. Má za to, že má nárok na doplňkovou ochranu dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu s ohledem na snahu separatistického regionu Podněstří rozšířit válku i na Moldavskou republiku. K možnosti udělení doplňkové ochrany dále uvedl, že neporušuje žádnou z negativních podmínek pro její udělení.
3. V další části žaloby namítl, že neudělení doplňkové ochrany představuje zásah do soukromého a rodinného života a soud by měl posoudit přiměřenost dopadů neudělení doplňkové ochrany spočívajících v oddělení od partnerky a syna v situaci možného válečného konfliktu a nuceného vstupu do armády. Namítl i, že je třeba zohlednit i nejlepší zájem jeho dítěte a že je nesporné, aby rodina byla celá pohromadě v jedné zemi, a to v ČR s ohledem na ekonomickou situaci Moldávie a hrozící válečný konflikt.
4. Žalovaný považoval žalobu za nedůvodnou, uvedl, že vycházel z řádně zjištěného skutkového stavu. Pokud jde o telefonické vyhrožování, nelze předpokládat, že by mu nebyla v Moldavské republice dostupná pomoc nebo mu měla být pomoc odmítnuta. K tomu odkázal na Informaci OAMP – Moldavsko: Hodnocení Moldavska jako bezpečné země původu ze dne 3. 10. 2023. Zkoumání kritérií zásahu do soukromého a rodinného života spadá do režimu zákona č. 326/1997 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, a tvrzený vztah s přítelkyní ukrajinské národnosti byl vzat v úvahu v rámci správního vyhoštění a zásah do soukromého a rodinného života nebyl shledán nepřiměřený s ohledem na jeho protiprávní jednání. Tvrzení o vztahu k družce, nezletilému dítěti a o těhotenství družky žalobce vzal žalovaný v úvahu při hodnocení možnosti udělení humanitárního azylu, přičemž závěry ohledně humanitárního azylu žalobce nerozporoval. Zdůraznil, že žalobce opustil Moldavsko z ekonomických důvodů a od roku 2019 žil nepřetržitě bez povolení k pobytu v ČR. Svůj soukromý a rodinný život zakládal s vědomím nelegálnosti vlastního pobytu a výkonu práce.
5. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného setrval na svých námitkách. Doplnil, že argumentací nelepším zájmem dítěte neusiloval o udělení azylu z humanitárních důvodů, ale poukázal na to, že žalovaný při posouzení věci nedostal povinností dle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte.

III. Posouzení věci krajským soudem

6. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a je přípustná. Za splnění podmínek § 51 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání. Žaloba je důvodná.
7. Součástí správního spisu jsou dvě vyjádření žalobce k důvodům, proč a jak přicestoval do ČR. Prvním je poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu. V rámci něho žalobce uvedl, že je moldavské národnosti i občanství, je pravoslavným křesťanem, v době nezletilosti byl členem politické strany socialistů. Je svobodný, má přítelkyni, se kterou má dítě a která má v ČR trvalý pobyt. Přítelkyně je opět těhotná, je st. přísl. Ukrajina. Syn má trvalý pobyt v ČR, občanství neví, není jako otec zapsán v rodném listě. Naposledy v Moldávii žil v obci Riscani, bydlí tam babička a sestra. Z Moldavska vycestoval v roce 2019 přes Rumunsko a Maďarsko do ČR, přicestoval autobusem na základě pasu, bez víza, od té doby je nepřetržitě nelegálně v ČR. Cestovní pas ztratil. Je zdravý, bez zvláštních potřeb. Když mu bylo 12, 13 let dostal pokutu za krádež, jinak souzen nebyl. O mezinárodní ochranu žádá proto, že zde má život, dítě, otec nyní bojuje v ruské armádě na straně Ruska proti Ukrajině, matka žije v Rusku. S přítelkyní chtěli jet do Moldavska, ale dostali několik telefonátů ze skrytého čísla, kvůli tomu, že jeho otec válčí na straně Ruska. Zasílají jim předvolání k vojenskému výcviku, má za sebou základní vojenskou službu, ale za Moldavsko bojovat nechce, protože stát pro něj nikdy nic neudělal.
8. Druhým vyjádřením žalobce je protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že nestudoval, neboť musel pracovat, pracoval na stavbách, vycestoval kvůli tomu, že neměl peníze, v ČR chtěl pracovat. V ČR pracoval nelegálně na stavbách, nevěděl, jak si vyřídit pracovní povolení. O mezinárodní ochranu požádal proto, že má v ČR dítě a přítelkyně čeká další. V ČR měl problém pouze, když na ubytovnu přišla kontrola a zjistila, že je v ČR nelegálně, dostal vyhoštění. Neví, proč v rozhodnutí o vyhoštění napsali, že nemá děti. V Moldavsku měl problém pouze s nedostatkem peněz, žádné problémy se státními nebo bezpečnostními orgány. Základní vojenský výcvik absolvoval, předvolání k vojenskému výcviku nedostal, protože doma nebyl a s příbuznými není v kontaktu; bojovat by měl jít proto, protože je zákon. Moldavsko sice není ve válce, ale v Podněstří je napjatá situace, přes Moldavsko se dováží zbraně a vojenská technika na Ukrajinu. Přes skryté číslo jemu a jeho přítelkyni volali asi celkem 5x, vyhrožovali jim, že pokud přijedou do Moldavska, něco jim provedou. Člověk, který volal ze skrytého čísla, se mu nepředstavil. Do Moldavska si chtěl jet vyřídit doklady, o cestě věděl jeho strýc, se kterým si jednou za 3 až 4 měsíce telefonuje, naposled mu volal cca 4 měsíce před konáním pohovoru. Jinak s ním ani s příbuznými v kontaktu není. Uvedl, že s přítelkyní bydlí asi 2 až 3 roky ve Vlkoši. V Praze, kde ho kontrolovala policie, byl na návštěvě u známého. Bojí se, že pokud by se vrátil do Moldavska, pošlou ho na vojenský výcvik a do války; nemůže se vrátit, protože tu má přítelkyni a dítě. V ČR chtěl legálně pobývat, proto se chtěl vrátit do Moldavska a vyřídit si tam doklady. Uvedl, že při vycestování z vlasti neměl žádné problémy.
9. Krajský soud předepisuje, že žadatele o mezinárodní ochranu stíhá břemeno tvrzení. Je především na něm, aby v rámci pohovoru věrohodně tvrdil a v rámci svých možností prokázal skutečnosti, které mohou mít relevanci z hlediska některé z forem mezinárodní ochrany. Žalovaný mu k tomu zejména musí vytvořit prostor vhodně kladenými otázkami během pohovoru. Pokud žadatel o mezinárodní ochranu uvádí relevantní skutečnosti, je pak na žalovaném, aby si shromáždil dostatečné množství aktuálních a přesných informací o

zemi původu žadatele a jeho tvrzení s těmito informacemi konfrontoval při posuzování, zda dotyčnému v zemi původu hrozí pronásledování nebo vážná újma.

10. Úkolem žalovaného bylo především opatřit takové informace o zemi původu, z nichž bude možné posoudit, zda by žalobci v případě návratu do Moldavské republiky hrozilo pronásledování nebo vážná újma.
11. Žalovaný krom azylového příběhu žalobce vycházel z Informace OAMP – Moldavsko, situace moldavských občanů vracejících se do země po dlouhodobém pobytu v zahraničí, ze dne 16. 11. 2023, a z listiny Moldavsko – Hodnocení Moldavska jako bezpečné změně původu, stav: říjen 2023, ze dne 3. 10. 2023.
12. S ohledem na uvedené posoudil soud žalobcem uplatněné žalobní námitky. Žalobce nespороval závěr žalovaného, že nemá nárok na azyl dle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu a humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu. Veškerými námitkami brojil žalobce proti posouzení možnosti udělení doplňkové mezinárodní ochrany.
13. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
14. Podle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.
15. Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.
16. Žalobce namítal, že má nárok na doplňkovou ochranu dle § 14a odst. 1 zákona o azylu ve spojení s § 14a odst. 2 písm. b) a c) téhož zákona.
17. V řízení není sporné, že žalobce opustil Moldavskou republiku z ekonomických důvodů, jeho obava z návratu ale v souvislosti s doplňkovou ochranou není zdůvodňována ekonomickou situací v Moldavsku. Žalovaný při hodnocení toho, zda žalobci v Moldavsku hrozí nebezpečí svévolného násilí v podobě mezinárodního nebo vnitrostátního konfliktu, vycházel z hodnocení Moldavska jako bezpečné země. Toho hodnocení ale odmítl jak zdejší soud, tak i v navazujících rozhodnutích i Nejvyšší správní soud (srov. rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 16. 10. 2024, č. j. 41 Az 8/2024-38, ze dne 30. 10. 2024, č. j. 41 Az 17/2023-58, a ze dne 30. 10. 2024, č. j. 41 Az 17/2022-44, případně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2024, č. j. 2 Azs 210/2024-28, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2024, č. j. 5 Azs 110/2021-51).
18. V rozsudku ze dne 16. 10. 2024, č. j. 41 Az 8/2024-38, uvedl zdejší soud, že „V řízeních, kde se postupuje podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, také žalovaný většinou zakládá do spisu jedinou zprávu s názvem Hodnocení [té které země] jako bezpečné země původu. Tyto zprávy bývají velmi

povšechné a mnohdy v nich chybí informace, které by představovaly odpověď na všechna kritéria bezpečnosti země původu podle přílohy I procedurální směrnice (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2022, č. j. 10 Azs 161/2022-56, č. 4410/2022 Sb. NSS, či rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 31. 8. 2022, č. j. 41 Az 8/2022-37, ze dne 19. 5. 2022, č. j. 41 Az 19/2021-37, ze dne 30. 6. 2022, č. j. 41 Az 47/2021-26 a mnohé jiné). Zprávy, které obvykle bývají součástí spisu v režimu „plného přezkumu“, jsou mnohem kvalitnější. I v tomto aspektu tedy dochází ke snížení procesní úrovně ochrany práv žadatelů o mezinárodní ochranu.“

19. Z obsahu správního spisu plyne, že k posouzení důvodnosti námitek přistoupil žalovaný na základě zpráv (zejména na základě Hodnocení Moldavska jako bezpečné země), z nichž ale nelze dospět k dostatečným zjištěním, které by vyvracely obavy žalobce z újmy, kterou by mu mohla způsobit služba jeho otce v ruské armádě a ve válce na Ukrajině, ani z újmy, která by spočívala v nebezpečí ozbrojeného konfliktu se separatistickým regionem Podněstří.
20. V případě obav žalobce z reakcí dalších vojáků v případě, že by musel nastoupit k výcviku v ozbrojených silách (které jsou podpořeny anonymními telefonáty), neobsahuje správní spis žádné informace o situaci v ozbrojených silách Moldavska, žádné informace o vztazích národnostních menšin obecně, natož v ozbrojených silách, a správní spis neobsahuje ani informace o situaci osob, které mají blízké příbuzné v Podněstří nebo Ruské federaci, resp. jejichž příbuzní slouží v ozbrojených silách v Podněstří nebo v Ruské federaci, resp. v ozbrojeném konfliktu na Ukrajině na straně agresora. Odkaz na možnost ochrany u institucí Moldavska, případě u mezinárodních organizací, je zcela nedostatečný, neboť zpráva *Hodnocení Moldavska jako bezpečné země původu, Stav: říjen 2023* se nijak nezabývá otázkou reálné ochrany, ale obsahuje pouze popis existence ochrany lidských práv v Moldavsku.
21. Pokud jde o možnost vnitřního (nebo i mezinárodního) ozbrojeného konfliktu v Moldavsku v souvislosti se situací v Podněstří, tak k tomu opětovně správní spis neobsahuje žádné informace. Už v citovaném rozhodnutí ve věci sp. zn. 41 Az 8/2024 zdejší soud uvedl, že ve zprávě *Hodnocení Moldavska jako bezpečné země původu, Stav: říjen 2023* se o Podněstří píše jen, že: „Mimo kontrolu ústřední vlády v Kišiněvě zůstává tzv. Podněstří, které se od Moldavska odtrhlo v roce 1991, vytvořilo paralelní státní struktury a je z velké části závislé na Ruské federaci.“ V nyní projednávané věci vycházel žalovaný ze stejné zprávy a soud ověřil, že ohledně Podněstří se jedná o jedinou relevantní informaci ohledně tohoto separatistického regionu. Nelze proto na základě této zprávy hodnotit nebezpečí vzniku konfliktu mezi oběma regiony, vývoj situace ani případné rozšíření konfliktu na Ukrajině na tuto oblast.
22. Soud proto dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí vychází z nedostatečných podkladů. Nemůže-li být zpráva *Hodnocení Moldavska jako bezpečné země původu, Stav: říjen 2023* dostatečným podkladem pro závěr o tom, že Moldavsko je bezpečná země, tím méně může být dostatečným podkladem pro posouzení možnosti přiznání doplňkové ochrany jako součásti *komplexního* přezkumu žádosti o mezinárodní ochranu.
23. Žalobní námitka je důvodná.
24. Další části žalobních námitek mířily do porušení práva na soukromý a rodinný život žalobce dle Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. na neposouzení nejlepšího zájmu dítěte. Dotčení práva na soukromý a rodinný život se věnoval opakovaně rozšířený senát Nejvyššího správního soudu. V usnesení ze dne 15. 2. 2024, č. j. 7 Azs 186/2022–55, Nejvyšší správní soud uvedl, že „[58] Sedmému senátu je třeba dát za pravdu v tom, že v současné

době je ochrana před vycestováním jako takovým, s ohledem na právem chráněné vazby cizince v ČR a možné negativní důsledky jejich narušení, poskytována až v řízeních o uložení povinnosti vycestovat a v řízeních o vyhoštění. V řízení o vyhoštění je ostatně Česká republika povinná, v souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva, zkoumat, zda by vyhoštění nebylo v rozporu s některými ze základních práv zaručených Úmluvou. Zjistí-li správní orgány, že by v důsledku vyhoštění k takovému zásahu došlo, mohou k vyhoštění přikročit jen prokáží-li, že tento zásah je přiměřený sledovaným cílům, a odpovídá „naléhavé společenské potřebě“ (viz např. rozsudek ESLP z 9. 4. 2019, stížnost č. 23887/16, I. M. proti Švýcarsku, bod 72 a judikatura tam citovaná). Jsou rovněž povinny zkoumat řadu kritérií pro posuzování souladu zásahů do soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy, mezi která patří mj. nejlepší zájem dítěte či dětí cizince, jakož i pevnost sociálních, kulturních a rodinných vazeb v hostitelské zemi a v zemi původu (rozsudek ESLP z 18. 10. 2006, stížnost č. 46410/99, Ünner proti Nizozemsku, body 57 a 58). Přestože se takové řešení nemusí jevit jako nejlepší či nejvhodnější, rozšířený senát nemá možnost aprobovat výklad § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, který by byl v rozporu s požadavky unijního práva, tedy podstatou a logikou mezinárodní ochrany, jak je vyložila judikatura Soudního dvora. Případná změna právní úpravy je primárně na zákonodárci.“

V usnesení ze dne 27. 2. 2024, č. j. 5 Azs 200/2021–66, uvedl: „[25] Rozšířený senát se též v usnesení ve věci L. T. H. Y. vyjádřil k možnostem řešení situace takových cizinců, resp. žadatelů o mezinárodní ochranu, kteří mají v České republice osobní či rodinné vazby, v jejichž důsledku by jejich nucené vycestování mohlo představovat porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Vysvětlil, že úprava situace takových osob v zákoně o pobytu cizinců se nejeví jako nejlepší či nejvhodnější. Řešení je však primárně v rukou zákonodárce“.

25. Žalobní námitky stran porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nemohou být důvodné s ohledem na to, že k jejich uplatnění není prostor v řízení o azylu. Pokud jde o námitky vztahující se k čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, tak předně soud konstatuje, že sám žalobce uvedl, že není uveden v rodném listě, tj. není *de iure* otcem jím tvrzeného dítěte (dětí). Jelikož právní řád ČR je vystaven na ochraně právního rodičovství, nelze poskytovat přímou ochranu tvrzeného rodičovství bez toho, aniž by putativní otec uplatnil domněnku otcovství dle zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku. Určité výjimky dopadají na styková oprávnění biologických rodičů, nicméně to není tento případ.
26. Krom toho k čl. 3 Úmluvy o právech dítěte lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2021, č. j. 3 Azs 4/2020-41, ze kterého lze citovat, že „Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vyplývá, že čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod musí být v případech týkajících se dětí vykládán zejména s ohledem na Úmluvu o právech dítěte a že veškerá rozhodnutí týkající se dětí tak musí v první řadě zohledňovat jejich nejlepší zájmy (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 6. 7. 2010 ve věci č. 41615/07 – Neulinger a Shuruk proti Švýcarsku). Nejvyšší správní soud proto souhlasí se stěžovatelkou, že nejlepší zájem dítěte je způsobilý prolomit zásadu koncentrace správního řízení, pokud však z obsahu správního spisu je zřejmé, že nic nebrání tomu, aby stěžovatelce bylo vydáno nové povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny po podání žádosti na zastupitelském úřadu v zemi původu.“
27. Jinými slovy čl. 3 Úmluvy o právech dítěte má být vykládán ve spojení s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tudíž i pro něj platí shora uvedené, tj. ochrana těchto práv je poskytována až v řízeních o uložení povinnosti vycestovat a v řízeních o vyhoštění.

28. Tato část žalobních námitek tedy není důvodná.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

29. S ohledem na vše shora uvedené zrušil krajský soud dle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, ve které bude žalovaný vázán právním názorem vyjádřeným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
30. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci byl žalobce úspěšný, a proto má právo na náhradu nákladů řízení. Ze soudního spisu soud zjistil, že žalobci vznikly náklady řízení spočívající v odměně a náhradě hotových výdajů právního zástupce za tři úkony právní služby ve smyslu vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2024 (dále jen „AT“). Konkrétně se jednalo o přípravu a převzetí právního zastoupení a sepis, podání žaloby a podání repliky. Za jeden úkon právní služby náleží dle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) AT odměna ve výši 3 100 Kč. Současně zástupkyni žalobkyně dle § 13 odst. 4 AT náleží paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby. Celkem tak za zastupování žalobce náleží odměna ve výši 10 200 Kč (právní zástupce není plátce DPH). Procesně neúspěšný žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 31. března 2025

Petr Sedlák, v. r.
samosoudce